

не би съществувал и количеството ни не би се увеличавало така баснословно, както е днес. Жалко само, че това става в ущърб на нашата флора и фауна, която, може да се каже, поголовно унищожихме.

Та за моето покойно куче Мечо ми беше думата. Гениално животно. Феномен. Ако не бяха го отровили безразборно градските агенти, аз ви казвам, че то щеше да изиграе своята историческа роля. . . Или някое изобретение щеше да направи, или щеше да организира в съюз всички ловни кучета.

Дисциплина, ум, съобразителност, нюх, страст — това бяха неговите неотемлими качества.

Веднаж, господа, ми се случи следующето: Една сутрин, още лежа на кревата си, чувам моя Мечо скимти и драще на вратата. Понеже му знаех добре характера, ставам бързо, отварям и питам:

— Какво, Мечо, какво има?

Той завъртя опашка, залая, заскимтя и пред мен, пред мен — право в кухнята, вдигна предните си крака въз стената и залая срещу календара. Поглеждам — 1-и август (по онова време на тая дата се откриваше лова). Аз записан нещо в работа бях съвсем изумил. А то животно, видяло календаря и рекло да ме подсети. Макар че нямах разположение да ходя тоя ден на лов, рекох да направя удоволствие на моя Мечо, облякох се набърже, взех чиф-